

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Barazutti László ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt felperes neve „f.a.” (felperes címe) felszámolója: CS Kft. (felszámoló címe) felperesnek, a I. rendű alperes neve (I. rendű alperes címe) I. rendű alperes, a dr. Horváth István Balázs jogtanácsos által képviselt II. rendű alperes neve (II. rendű alperes címe) II. rendű alperes, a dr. Rózsa László vezető jogtanácsos által képviselt III. rendű alperes neve (III. rendű alperes címe) III. rendű alperes és a dr. Tóth László jogtanácsos által képviselt IV. rendű alperes neve (IV. rendű alperes címe) IV. rendű alperesek ellen szerződés megtámadása iránt indított perében a Heves Megyei Bíróság 2007. március 2-án meghozott G.20.246/2005/50. számú ítélete ellen a II. rendű alperes részéről 51. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 500.000 (Ötszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes, mint eladó 2004. augusztus 10-én adásvételi szerződést kötött az I. r. alperessel, mely szerint a felperes eladta a kizárólagos tulajdonát képező, és ingatlan címe alatt nyilvántartott ingatlanát 60.000.000 forint vételárért az I. r. alperesnek. A felperes és az I. r. alperes tagjai az ügyletkötéskor részben azonos személyek, egymás hozzátartozói - a felperes tagjai felperesek neve, míg I. r. alperes tagjai I. rendű alperesek neve - voltak. A felek a szerződésben rögzítették, hogy a II. r. alperes javára az ingatlan-nyilvántartásba 61.000.000 forint és járulécai erejéig keretbiztosítási jelzálogjog, míg 15.000.000 forint és járulécai erejéig jelzálogjog van bejegyezve. A vételár megfizetése tekintetében akként állapodtak meg, hogy az adásvétel napján a vevő 5.000.000 forintot megfizet az eladónak, míg az ingatlant terhelő 55.000.000 forint hitelt a vevő átvállalja és közvetlenül megfizeti a jogosult felé. A II. r. alperes 2004. október 20-án hozzájárult az adásvételi

szerződés megkötéséhez, melynek alapján az I. r. alperes tulajdonjoga az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre került. A felek a vételár tekintetében nem részletezték annak Áfa tartalmát, azonban a számlákon az feltüntetésre került.

A felperes felszámolását a Heves Megyei Bíróság a K Á hitelező által 2004. november 2-án előterjesztett kérelem alapján rendelte el, figyelemmel arra, hogy az adós (felperes) a 60 napon túl fennálló, lejárt 3.994.756 forint összegű, nem vitatott tartozását nem egyenlítette ki. A felszámolás kezdő időpontja 2005. március 11., annak közzétételére 2005. április 7-én került sor.

A felperesnek a felszámolást elrendelő végzésben megállapított tartozáson kívül 2004. augusztus 10-én az alábbi lejárt tartozásai álltak fenn:

- A Z Rt. felé 2004. április 15-i lejáráttal 14.007.315 Ft,
- a J Szövetkezet felé 2004. május 8-i lejáráttal 173.160 Ft,
- a K Sz Rt. felé 2003. október 2-i lejáráttal 2.909.162 Ft,
- a B U Rt. felé 2004. július 25-i lejáráttal 19.539.993 Ft,
- az E B Rt. felé 2004. június 21-i lejáráttal 1.720.800 Ft,
- az A felé 2004. augusztus 10-i lejáráttal 22.202.566 Ft,
- a P Rt. felé 2003. november 26-i lejáráttal 1.131.079 Ft,
- míg pontosan meg nem állapítható lejáratú időponttal a D Rt-vel szemben 58.396.644 Ft,
- a Gy felé pedig 20.376.605 Ft.

A felperes 2005. szeptember 30-án előterjesztett keresetében elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy a szerződés jogszabályba ütközik, ezért a Ptk. 200. § (2) bekezdése értelmében érvénytelen. Erre figyelemmel a Ptk. 237. § (1) bekezdése alapján az eredeti állapot helyreállítását, míg másodlagosan a csődtörvény 40. § (1) bekezdés b) és c) pontjára, valamint a (2) bekezdésére alapított megtámadási ok alapján a szerződés érvénytelenségének a megállapítását és az eredeti állapot helyreállítását kérte. A kereseti kérelem a II.-III-IV. r. alperesekkel szemben a kereseti kérelemben írtak teljesítésének a tűrésére irányult.

Az eljárás folyamán módosított keresetében a felperes a csődtörvény 40. §-ában megfogalmazott érvénytelenségi okon túlmenően a Ptk. 200. § (2) bekezdésében írtak alapján is kérte az eredeti állapot helyreállítását, utalva az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény 2. § (1), valamint a Ptk. 4. § (1), illetve az 5. § (1) bekezdésére.

Az I. r. és II. r. alperesek a kereset elutasítását, míg a III. r. alperes az eljárás megszüntetését kérte, a IV. r. alperes pedig a kereset teljesítését nem ellenezte.

Az elsőfokú bíróság 50. sorszámú ítéletében megállapította, hogy a felperes és az I. r. alperes között 2004. augusztus 10-én a ingatlan címe alatti ingatlan adásvételére létrejött szerződés érvénytelen. Az ítélet jogerőre emelkedését követően megkeresni rendelte a H Körzeti Földhivatalt, hogy az ingatlanra eredeti állapot visszaállítása jogcímén, az I. r. alperes tulajdonjogának törlése mellett a felperes tulajdonjogát jegyezze be, és ezzel egyidejűleg az 55.000.000 forint erejéig a II. r. alperes javára bejegyzett, valamint a 6.003.000 forint erejéig a H M Illetékhivatal javára bejegyzett jelzálogjogot törölje. Kötelezte továbbá a felperes felszámolóját, hogy az I. r. alperes 60.000.000 forint összegű hitelezői igényét az előírt feltételek

teljesítése esetén vegye nyilvántartásba, míg a II.-III.-IV. r. alpereseket az eredeti állapot helyreállításának tőrésére kötelezte. A fentiekén túl egyetemlegesen kötelezte továbbá az I. r. és II. r. alperest 1.000.000 forint perköltség felperes részére, míg 900.000 forint illetéknek a Magyar Állam javára való megfizetésére.

A határozat indokolásából kitűnően az elsőfokú bíróság a felperes keresetét a többször módosított Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontja alapján megalapozottnak, míg egyéb jogcímeken alaptalannak találta. Kifejtette, az adott ügyben a II. r. alperes nem vitásan hitelezőnek minősül, így annak vizsgálata képezte az eljárás tárgyát, hogy e jogügylet kapcsán megvalósult-e az előnyben részesítése, vagyis helye van-e a szerződés ez okból történő megtámadásának. E körben az elsőfokú bíróság - az e törvényhelyhez fűzött indokolást is idézve - megállapította, hogy e körülmények megvalósulását igazolja az adásvételi szerződés nyilvánvalóan fizetéseképtelenség közeli helyzetben történő megkötése, mellyel a felperes II. r. alperes felé fennálló tartozása mintegy „átszállt” a hitel-és fizetőképes I. r. alperesre, kikerülve ezzel a felperessel szemben fennálló követelésének a felszámolási eljárásban - a vonatkozó szabályok alapján - történő kielégítését. Rámutatott arra, hogy amennyiben ez nem történt volna meg, úgy a II. r. alperes a felperessel szemben fennálló követelését csak a felszámolási eljárásban, előre meg nem állapítható mértékben és arányban érvényesíthetné. Ezáltal a II. r. alperes a többi, jelzálogjoggal biztosított követeléssel rendelkező hitelezőhöz képest előnyben részesült, e jogügylet kapcsán ugyanis továbbra is 100 %-os jelzálogjog jogosultsággal rendelkezik. Mivel pedig e jogügylet a fentiek miatt minősül megtámadható és ennek eredményeként érvénytelen jogügyletnek, ezért nem bír jelentőséggel, hogy a Ptk rendelkezéseinek egyebekben megfelel a szerződés. A fenyegető fizetéseképtelenségi helyzetben ugyanis az adós által megkötött szerződéseknek nemcsak a Ptk-ban, hanem a lényegében többletkövetelményeket támasztó Cstv-ben írt szabályoknak is meg kell felelnie. A kereseti kérelemnek helytadás következményeként rendelkezett az elsőfokú bíróság a Ptk. 237.§ (1) bekezdése alapján az eredeti állapot helyreállításáról is. A Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontjára alapított kereseti kérelemmel összefüggően utalt arra, hogy a jogszabályi feltételek fennállása (ingyenesség, feltűnő értékaránytalanság) nem állapítható meg. Az I. r. alperes a vételár kiegyenlítése érdekében hitelt vett fel, mely hitel felvételével egyidejűleg a II. r. alperes a felperes felé fennálló követelését jóváírta, vagyis ezáltal a felperesi vagyron részét képező tartozás is csökkent. Ugyaszintén nem áll fenn az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a csődtörvény 40. § (2) bekezdésében megjelölt feltétel sem, ugyanis a kérelem előterjesztését megelőző 60 napon túl történt a szerződéskötés. Nem találta továbbá alaposnak az elsőfokú bíróság a Ptk. 200. § (2) bekezdésére, 4. § (1) bekezdésére, illetve 5. § (1) bekezdésére alapított kereseti kérelmet sem. Kifejtette: önmagában a törvényben megfogalmazott alapelvek mellőzésével kötött jogügylet nem minősül érvénytelennek, de nem találta alaposnak az Art. vonatkozó rendelkezésének megsértésére vonatkozó felperesi előadást sem, mivel megállapította, hogy a számla tartalma nem támasztja alá a jogszabálysértésre való hivatkozást.

Az ítélet ellen a II. r. alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az ingatlan tulajdoni lapján a javára bejegyzett jelzálogjog és

az I. r. alperes tulajdonjoga változatlanul hagyását, valamint a felperes másodfokú eljárási költség viselésére való kötelezését kérte. Arra az esetre, ha az ítélet megváltoztatására nem kerül sor, úgy kizárólag az I. r. alperes kötelezését kérte az elsőfokú eljárással kapcsolatos költség megfizetésére.

Az elsőfokú eljárásban előadottakat megismételve hangoztatta, hogy a felperes és az I. r. alperes között létrejött hitelátvállalás nem irányult a II. r. alperes előnyben részesítésére. Önmagában az, hogy egy adós egy hitelezővel szemben fennálló tartozásának egy harmadik személy részéről történő átvállalásáról gondoskodik, nem eredményezi egy hitelező előnyben részesítését a többi rovására, mivel ezzel a vagyontárgy nem kerül ki az adós vagyonából.

Álláspontja szerint az adásvétel sem alkalmas a többi hitelező hátrányba helyezésére, mivel önmagában az ügylet egyik hitelező részére sem jelent teljesítést. Ennek igazolásaként terheletlen ingatlanra vonatkozó adásvételi szerződésre hivatkozott, mely esetben az adásvétel nem eredményezhetne hátrányt a hitelezők számára. A hátrány ugyanis csak abból eredhetne, ha az adós a befolyt vételárat nem a vonatkozó jogszabályi előírás szerint használná fel. Úgy vélte, hogy a felperes legfeljebb az I. r. alperesnek nyújtott hitelszerződés alapján történt előtörlesztést támadhatta volna meg, azonban ez esetben a megtámadási határidő már lejárt.

Tévesnek ítélte az elsőfokú bíróság arra vonatkozó megállapítását, hogy azért került a többi hitelezővel szemben előnybe, mert a felszámolási eljáráson kívül kereshet kielégítést, ugyanis - megítélése szerint - előnyösebb helyzetbe került volna a felszámolási eljárásban, a követelése 50 %-ának a kielégítése mellett. Az elsőfokú ítélet jogerőre emelkedése pedig a II. r. alperest kifejezetten hátrányosan érinti, hiszen a bank saját pénzéből elégítette ki a felperes irányába kihelyezett hitelösszeget és az ítélet következtében az I. r. alperes részére nyújtott hitelösszeg is fedezet nélkül marad. Utalt arra is, hogy nem volt tudomása a felperes várható felszámolásáról, mindvégig jóhiszeműen járt el. A fentiekén túl - arra az esetre, ha a másodfokú bíróság nem osztaná a jogi álláspontját -, kérte az elsőfokú ítélet perköltség és illeték egyetemleges megfizetésére való kötelezést tartalmazó rendelkezésének a megváltoztatását, annak megfizetésére kizárólag az I. r. alperes kötelezését. Állította, hogy a perre okot nem adott, és mindvégig jóhiszeműen járt el. Jogi érvelését összegezve azt hangsúlyozta, hogy az adásvételi szerződés megkötését és az ez alapján történő teljesítést külön kell vizsgálni, ugyanis az adásvételi szerződés a hivatkozott jogszabály alapján nem lehet érvénytelen, mivel nem jelent teljesítést a hitelező felé. Legfeljebb a szerződés alapján történő tényleges teljesítés eredményezhette volna a II. r. alperes előnyben részesítését, azonban a szolgáltatás visszakövetelésére biztosított határidő már eltelt.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására és a II. r. alperes másodfokú perköltségben való marasztalására irányult.

Felhívta a figyelmet arra, hogy mivel a II. r. alperes kölcsönszerződésből eredően jogviszonyban állt a felperessel, így tudomással bírt arról is, hogy a felperes többször késedelembe esett a törlesztő részletek megfizetésével. Az eljárás folyamán azonban nem adta annak indokát, hogy mely okok miatt került sor több esetben határidő hosszabbításra, és nem fogadható el a jóhiszeműségére való

hivatkozása sem. Sőt, úgy vélte a II. r. alperesnek pontos ismerete volt a felperes gazdasági helyzetéről, illetve a felperes és az I. r. alperes összefonódó tulajdonosi köréről. Álláspontja szerint „miközben a felperes által már nem törlesztett hitel vonatkozásában azt még limit-hosszabbításokkal fenntartották, az I. r. alperes által benyújtott kölcsönigénylést „extra gyorsasággal” elbírálták, és részére a peres eljárással érintett ingatlan megvásárlásához a kölcsönt biztosították. Nem osztotta a II. r. alperes arra vonatkozó érvelését sem, hogy az ingatlan értékesítése nem jelentette a felperessel szemben fennálló hitelezői igénye megtérülését. Úgy vélte, kétségtelen tény, hogy a II. r. alperes hitelt biztosított az I. r. alperesnek az ingatlan megvételéhez, azonban a felperessel szemben fennálló és jelzálogjogot biztosító kölcsönügyletét lezárta, így a felperessel szembeni követelése megtérült. Vitatta a II. r. alperesnek a követelés felszámolási eljárásban történő megtérülésére vonatkozó előadását is, hivatkozva arra, hogy a felszámolási eljárásban az értékesítési folyamat köztudottan hosszabb, de az igényérvényesítést megelőzi az igényérvényesítési (nyilvántartásba-vételi díj) díj befizetése, így e szerződéssel a II. r. hitelező mindenképpen előnyben részesült.

A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

A felperes felszámolására irányuló kérelem előterjesztésére 2004. november 2-án kerül sor, így a felszámolására a csődeljárásról, a felszámolási eljárásról és a végelszámolásról szóló, az 1993. évi LXXXI. törvénnyel, az 1997. évi XXVII. törvénnyel, a 2000. évi CXXXVII. törvénnyel, valamint a 2004. évi XXVII. törvénnyel is módosított 1991. évi IL. törvény (többször módosított Cstv.) rendelkezései az irányadóak.

A többször módosított Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontja szerint a tudomásszerzéstől számított 90 napon belül, de legfeljebb a felszámolást elrendelő végzés közzétételének időpontjától számított 180 napon belül a hitelező, avagy az adós nevében a felszámoló a bíróság [6. § (1) bekezdés] előtt keresettel megtámadhatja az adósnak a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bíróságra történő beérkezése napját megelőző kilencven napon belül és azt követően kötött szerződését vagy más jognyilatkozatát, ha annak tárgya egy hitelező előnyben részesítése, különösen egy fennálló szerződésnek a hitelező javára történő módosítása vagy biztosítékkal nem rendelkező hitelező számára biztosíték nyújtása.

Az elsőfokú bíróság az idézett jogszabályi rendelkezés helyes értelmezése útján - összevetve azt a Cstv. 3. § (1) bekezdés c) pontjában írt hitelezői minőséggel - helytállóan vont következtetést a perbeli jogügylet kapcsán a hitelező előnyben részesítése tényállásának a megvalósulására. Helyesen sorolta fel a hitelezőt előnyben részesítő szerződés három lényegi elemét is, melyből levont következtetését azonban a Fővárosi Ítéltábla a következők szerint pontosítja.

A hitelező előnyben részesítésének egy szerződés alapján, annak megkötésekor, illetve - ahogy ez a perbeli esetben is történt - a szerződéskötés eredményeként előállt teljesítéskor kell fennállnia, más hitelezők hátrányára. Ebből következően a

Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontjára alapított megtámadás esetén nem annak van jelentősége - a felszámolási eljárásban tett igényérvényesítési lehetőséggel összehasonlítva -, hogy a II. r. alperes a felszámolás közeli helyzetben lévő adós (felperes) vagyonából még a felszámolási eljárást megelőzően nyert 100 %-os mértékű kielégítést, hanem annak, hogy más, korábbi esedékességű hitelezők felé fennálló tartozások kielégítését megelőzően jutott a követeléséhez. A rendelkezésre álló peradatok pedig ezt támasztották alá, a következőkre figyelemmel.

A felperes és az I. r. alperes között 2004. augusztus 10-én megkötött ingatlan adásvételére irányuló szerződés eredményeként - mely szerződés hatályba lépésének feltételéül szabták a felek a megállapodás 2. pontjában a II. r. alperes hozzájárulását - nem vitásan a felperes szerződéskötés időpontjában különböző hitelszerződések alapján a II. r. alperes irányában fennálló már lejárt hiteltartozásai nyertek kielégítést. Annak következtében, hogy az ingatlan vételárának túlnyomó részét (55.000.000 forint összeget) az I. r. alperes, nem az eladó felperes, hanem az adásvételi szerződés 3. pontjában is szabályozott tartozás átvállalás következményeként a II. r. alperes részére fizette ki. Erre pedig oly módon került sor, hogy a II. r. alperes 2005. augusztus 25-én hitelszerződést kötött az I. r. alperessel, majd a hitelfolyósítás napján 2004. november 15-én a felperessel szembeni hitelszerződések alapján fennálló követelését jóváírta. Nem vitásan a felperesnek az ügyletkötéskor, és az annak eredményeként történt II. r. alperesi tartozás kiegyenlítésének időpontjában 2004. november 15-én a tényállásban már felsorolt hitelezők irányában korábbi esedékességű, kiegyenlítetlen tartozásai álltak fenn. Kétségtelen tény az is, hogy a II. r. alperes követelése zálogjoggal volt biztosítva, ennek alapján pedig lehetősége lett volna arra, hogy a kötelezett nem teljesítése esetén a követelésének biztosítására szolgáló zálogtárgyból elégítse ki a követelését. A zálogszerződéssel biztosított zálogjog dologi hatályú, és más jogosultat megelőző kielégítési jogot keletkeztet. A II. r. alperes, mint zálogjogosult a hitelszerződés lejárta után azonban végrehajtást nem kért, hanem oly módon biztosította a követelése megtérülését, hogy hozzájárulását adta ahhoz az ingatlan adásvételi ügyletnek, melyben foglalt tartozásátvállalás következményeként a felperessel szembeni követelése teljes mértékben kielégítést nyert. A kifejtettek figyelemmel tehát a keresetben érvényesített jogcímen a szerződés megtámadása eredménnyel történt.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla még a következőkre mutat rá:

A II. r. alperes a fellebbezésében - elvonatkoztatva egyébként a perbeli jogügylettől - helyesen állítja, hogy önmagában az a tény, hogy az adós valamely hitelezővel szemben fennálló tartozásának egy harmadik személy részéről történt átvállalásáról gondoskodik, nem eredményezi az adott hitelező előnyben részesítését. A tartozás átvállalásra irányuló megállapodás az eredeti kötelezett és a tartozás átvállalója között jön létre, és a jogosultra csak akkor hat ki, ha a szerződéshez hozzájárul. A perbeli ügyletnél azonban a felek a szerződés hatályba lépését a jogosult (II. r. alperes) hozzájárulásától tették függővé. Továbbá a perbeli esetben a tartozásátvállalás nem ingyenesen, hanem ellenszolgáltatás, nevezetesen ingatlan átruházás fejében történt. Ha a tartozás átvállalásra az I. r. alperes részéről nem kerül sor, úgy az ingatlanért járó teljes vételár a felperest illette volna, melyből a

fizetése képtelenséggel fenyegető helyzetben lévő adós a különböző hitelezők felé fennálló, korábbi esedékességű tartozásait elégíthette volna ki.

Helytállóan érvelt a II. r. alperes azzal is, hogy önmagában az adásvételi szerződés sem eredményezhet olyan helyzetet, ami alkalmas lehet a többi hitelező hátrányba helyezésére. A perbeli esetben kötött adásvételi szerződés azonban annak következtében valósította meg a hitelező előnyben részesítését, hogy az ingatlan ellenértékének túlnyomó része a megállapodásban foglalt tartozásátvállalás következményeként a II. alperes felperessel szemben fennálló követelésének a kielégítésre fordított. A hitelezők hátránya tehát azáltal valósult meg, hogy a felperest egyébként megillető vételárból a II. r. alperes követelésének kielégítése történt meg, minden más hitelezőt megelőzően.

Tévesen érvel a fellebbező II. r. alperes azzal is, hogy a felperes eredménnyel legfeljebb a Cstv. 40. § (2) bekezdése alapján támadhatta volna meg a hitelszerződés szerint történt előtörlesztést. A Cstv. 40. § (2) bekezdése annak a szolgáltatásnak a visszakövetelésére nyújt lehetőséget, melyet a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bíróságra történő beérkezése napját megelőző 60 napon belül és azt követően nyújtottak, ha annak eredménye egy hitelező előnyben részesítése, és a szolgáltatás nem minősül a rendes gazdálkodás körébe tartozó szolgáltatásnak. Az e törvényhelyhez fűzött indokolásból is kitűnően a 40. § (2) bekezdésének beiktatását azért tartotta szükségesnek a jogalkotó, hogy a már fennálló szerződés alapján történt esedékesség előtti teljesítés visszakövetelését tegye lehetővé. Az adott ügyben azonban a felperes és az I. r. alperes között létrejött ingatlan adásvétel tárgyában megkötött megállapodásban foglalt tartozásátvállalás valósította meg a II. r. alperes hitelező előnyben részesítését. Tény ugyanis - ellentétben a fellebbezési állítással -, hogy a perbeli jogügylet következményeként történt meg a II. r. alperes felperessel szembeni, különböző hitelszerződések alapján fennálló, már lejárt követeléseinek a teljes mértékű kielégítése.

Helytállóan utalt arra is a fellebbező, hogy a II. r. alperest hátrányosan érintette az elsőfokú bíróság ítéleti rendelkezése következtében előállt jogi helyzet, mely szerint az I. r. alperes részére nyújtott hitelösszeg fedezet nélkül maradt. Ezt a helyzetet azonban saját magatartásával idézte elő a II. r. alperes azzal, hogy a felperes és I. r. alperes között létrejött ingatlan adásvételi szerződéshez hozzájárulását adta. Enélkül ugyanis - a felek szerződéses rendelkezése következtében - nem lép hatályba az ingatlan adásvételére irányuló szerződés.

A jogvita elbírálása szempontjából pedig nincs annak jelentősége, hogy a II. r. alperes a szerződés megkötése és az ahhoz való hozzájáruló nyilatkozat megtételének időpontjában nem tudott arról, hogy a felperes felszámolása várható. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a II. r. alperes erre vonatkozó előadását a rendelkezésre álló peradatok nem igazolták (a hiteltörlesztések késedelmét és a több ízben nyújtott technikai prolongáció tényét bizonyítékok támasztották alá). A hitelező előnyben részesítését megvalósító ügyletnél (preferential transactions) csak

a fizetéseképtelenség közeli helyzet tényének van jogi relevanciája, szemben a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjában szabályozott, hitelező kijátszására irányuló ügylettől (fraudem creditorium), amely az adós és egy rosszhiszemű harmadik személy összejátszásán alapul. A másodfokú bíróság ezért a II. r. alperes által a jóhiszeműségére vonatkozóan tett - egyébként bizonyítékokkal alá nem támasztott - előadását a perköltség viselésénél nem értékelhette.

A kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - a fenti indokolásbeli pontosítással - a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező II. r. alperes a másodfokú eljárással felmerült saját költségét maga viseli, a felperes másodfokú eljárásbeli ügyvédi munkadíjból eredő perköltségét pedig megtéríteni tartozik a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján. Ennek összegét a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 79. § (1) bekezdése alapján hivatalból határozta meg a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló módosított 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (2) és (5) bekezdésében, valamint a 4/A. §-ban foglaltak figyelembevételével.

Budapest, 2007. november 14.

. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

Dr. Czifra Veronika s.k.
előadó bíró

Dr. Katinszky Márta Cecília s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági ügyintéző